

21.84x29.32	1	עמוד 12	הארץ - כותרת	28/02/2014	41330903-3
המרכז האקדמי למשפט ועסקי - 26330					

אזור הדמדומים

דעון לוי ואלכס ליבק

סלאח אינור קנה עור גה ופירות, מירק את חדרו ועמד מתוח בפי תח הדירה כשהגענו אליה. הוא צעיר סודאני, שאותות הטראומה שעבר ניכרים בדיבורו המגומגם והמקוטע, בלילות הוא עובד במסעדה בתל אביב וכימים הוא מאמן ילדי מהגרים בכדורגל במיזם בינלאומי של קבוצת הפאר האיטלקית "אינטר-מילאן". אבל עכשיו הוא נמצא בעמדת נבדל: ישראל מבקשת לכלוא גם אותו במתקן "חולות", שכונה "הכלא הפתוח". בינתיים, אחרי התערבות משפטית, הוקפא "צו השהייה", אבל האיום עדיין מרחף מעל ראשו של הצעיר, שנמצא במסע בריחה ארוך מאז נמלט מארצו לבד, והוא ילד בן 15. לפני כארבעה חודשים נמלט גם אביו מארצו לצ'אד השי-כנה, ואמו של אינור מזהירה אותו שלא יעז לחזור הביתה.

מפת העולם, מפת תל אביב, דגל ישראל ותצלומי ספורט מעטרים את קירות חדרו הדל והמטופח בדירה שהוא חולק עם חבר ברומ הכר. בחלק מהת-צלומים נראה אינור עם חניכיו במדי הקבוצה האיטלקית המאמץ-צת. GHETTON, עמותת ישראלית שקשורה ל"אינטר-קמפוס", פרויקט חברתי של אינטר שמי-תקיים ב-30 מדינות, מינתה את אינור למאמן כדורגל לילדי המהגרים. כדורגל הוא "השפה שבה מדברים כולם", כסיסמת העמותה. אינור גם מאמן בהתנדבות קבוצה של מבקשי מקלט מבוגרים בגנת לוינסקי בתל אביב, "אפרי-קה יונייטד" שמה. חניכיו קשורים אליו מאוד, הוא מסור לעבודתו כמאמן וכל זה עלול להיגרע אם יישלח לכלא. גם מצבו הנפשי השברירי עלול להידרדר, לדעת הפסיכולוג ד"ר דוד סגש. בחוות הרעת שהוגשה לרשות האוכ' לוסין וההגירה, שהוציאה נגדו צו להתייצב במתקן חולות, כתב סגש: "המלצתי היא קודם לה-סיר לאלתר את האיום של הגליה שתלוי ועומד מעל סלאח, שעלול לשחזר את הפרידות והאובדנים שחוה בעבר ולנתקו מהתשתית החברתית שמתחזקת את בריאותו ותפקודו הנפשי בעת הזאת... הגלייתו 'לחולות' תהיה בבחינת ריאקטיבציה של תכנים נפשיים רודפניים וטראומטיים, שאתם הוא מתמודד, והפיכתם למציאות חיים שאתה יתקשה להתמודד נוכח ההיסטוריה האישית שלו ומצבו הנפשי הנוכחי".

סלאח אינור (יושב במרכז) וילדי קבוצת הכדורגל שהוא מאמן. אמו הזהירה אותו שלא יחזור לסודאן

בעמדת נבדל

בערב הוא טבח במסעדה, ביום מאמן כדורגל של ילדי מהגרים בעמותה שקשורה לאינטר-מילאן. סלאח אינור, שנמלט לבדו מדרפור בגיל 15, אומר שחייו טובים כעת. רק צו התייצבות למתקן חולות מעיב עליהם

יוכל להתקבל ללימודים בלונדון. אחרי כשנה באפס מעשה בבית המשפחה, והוא בן 17 וחצי, החל לעבוד כשומר בחברת ההשמל של בנגאוי. שנתיים עבר מחוץ לעיר, מחליף שומר מניגריה. התשוקה ללמוד כערה בו והוא החליט לנסות את מזלו במצרים, אבל גם בקהיר הוא לא הצליח להירשם ללימודים, וזולת לאימוני כדורגל, אהבתו הגדולה, במועדון אל-אהלי. "וואו, זה היה מאוד קשה", הוא שוב אומר בע-ברית שרכש באולפן ביפו. בשנת 2008 החל לשמוע על סודאנים שנכנסו לישראל, ושמע שזו דמיון קרטייה. הוא חצה את מדבר סיני, נעצר בידי צה"ל וזכה לקבלת פנים שעורדה את רוחו: "תודה רבה לחיילים, תודה רבה לישי-

"כל הזמן רק רציתי לחזור הבית. תה. אבל אבא אמר לי: אל תחזור, זה מסוכן". לכסוף, כשלא יכול היה לשאת עוה, אמר לאביו: "או הביתה, או ללונדון". אינור קיווה שיוכל ללמוד בלונדון. אביו התרה בו שלא יחזור, וצייד אותו בכ" תובתה של משפחה סודאנית בבנגאוי שאצלה יוכל להתארח. במשך שבוע היטלטל בדרכים, במכונית קטנה של מכר של אביו, שלקח אותו לארצו החדשה והזי-מנית. "מי הביא אותך לפה ולמה באת?" שאלו אותו בני המשפחה שאליה הגיע לכסוף. אינור אמר להם שהוא רוצה ללמוד, אבל הם הסבירו לו שבלי התעודות מבית הספר בסודאן, שלא יכול היה להשיג לאחר שנמלט, הוא לא

לפליטים ולמבקשי מקלט ביש-ראל) ועורכת הדין אסנת כהן-ליפשיץ, מהקליניקה לזכויות מהגרים במרכז האקדמי למשפט ועסקים ברמת גן, דחו לפי שעה את איום המעצה, אבל לא ביטלו אותו כליל. אינור פוחד להיכלא. בקשתו להכיר בו כפליט, שהגיש לפני יותר מחצי שנה, לא זכתה עד כה למענה. הוא נולד בכפר ג'ניינה בחבל דרפור לפני 25 שנה, אבל אומר שהוא "מרגיש כמו סבא", אחרי כל מה שעבה בשנת 2004, והוא נער בן 15, נאלץ לברוח מארצו לאחר שהמשטרה ביקשה לעצור אותו על פעילותו בבית הספר. "היינו ילדים קטנים ולא ידעתי מה מותר ומה אסור לדבר", הוא אומר. כמה פעמים חיפשה אותו המשטרה בביתו והוא הצליח להסתתר. אחר כך השיג לו אביו ההנווני דרכון ושלה אותו לדר-כו עם מכר מצ'אה, שעמד לנסוע לשם. כך החל מסע ההימלטות של סלאח. כשנה וחצי עשה בבית משפחתו של אותו מכר בצ'אה. אינור מספר שהיה אכול געגועים למשפחתו והרבה לבכות. "וואו, זה היה מאוד קשה", הוא אומר.

אוטובוס הביא אותו לתחנה המרכזית הישנה. "זו תל אביב, אמר לנו הנהג, ואנחנו ירדנו"

ראל. הם נתנו לנו לאכול תפוח ולשתות מים ואחרי כמה ימים שחררו אותנו. מזל שלי שהגעתי למקום דמוקרטי", הוא אומר בהתרגשות, בלא שמץ ציניות. אוטובוס הביאו לתחנה המרכזית הישנה, "זה תל אביב", אמר לנו הנהג, ואנחנו ירדנו".

תחילה חלק דירה עם סודאנים שפגש בתחנה, גרשם ללמוד עב-רית והמורה באולפן לקחה אותו לחברת כוח אדם שסידרה לו עבודה במלון קרלטון. הוא עלה בסולם הדרגות בזכות מסירותו והעברית שבפיו והיה לקונדיטור. "תודה רבה לכל הטבחים והאופים שעזרו לי מאוד", הוא אומר. "הר-גשתי יותר טוב בחיים שלי בזכות אנשים שעזרו לי המון".

ב-2012 החל לאמן בגינת לוינסקי את "אפריקה יונייטד", קבוצה של שחקנים מבוגרים חובבים, שנוסדה בידי עמותת א.ס.א. אחר כך החל לאמן ילדים במסגרת "אינטר-קמפוס", שלה ארבע קבוצות כדורגל בישראל ובשטחים. על תמונת "אפריקה יונייטד" שתלויה מעל מיטתו כתוב: "לסלאח היקר, תודה על התנדבותך המשמעותית. באהבה - א.ס.א."

עכשיו הוא עובד בלילות כטבח במסעדה תל אביבית, ביי-מים הוא מאמן את שתי קבוצות הכדורגל שלו, ומעיד על חייו שהם טובים. הכי טובים שהיו לו עד כה. "יש לי מזל שאני ביש-ראל", הוא אומר שוב ושוב, "אני אוהב את המקום. אנשים עזרו לי. למדתי המון. אני מרגיש חלק מיי-שראל. החיים שלי פה. אי אפשר לשכוח אותה ומה שעשתה בש-בילי ואני רוצה לעזור לישראל ול"הגליה". הוא אוהד הפועל תל אביב, אף שמרבית חניכיו אוהדי מכבי, ולמשחקיה אינו יכול ללכת עוד כי הערב החופשי היחיד שלו הוא בימי חמישי.

חייו טובים, ורק עגנת "צו השהייה" מעיקה עליו עכ-שיו מאוד. כשפנה ב-9 בינואר להאריך את תוקף האשרה שלו, קיבל את הזימון "לחולות". בה-תערבות עמותת א.ס.א. ועו"ד כהן-ליפשיץ, שהגישו לרשויות ההגירה אינ-ספור מסמכים שמי-עידים על מצבו הנפשי ועל פעיי-לותו הספורטיבית והחברתית, נדחה הצו ותוקף אשרתו הוארך עד לחודש מאי. מעסיקיו וחניכיו כתבו עליו דברים טובים, אבל אינור חי בפחד: "משהו יקרה בנפש שלי אם אני אהיה בחולות. זה יהיה כמו לחזור לצ'אה, ללוב ולמצרים, ואולי אפילו משהו עוד יותר גרוע". וגם את זה אמר בחיכוך העצוב, העדין והכובש.